

Tako blizu, a tako daleko

Ponekad me upravo brzina i praktičnost svih ovih modernih komunikacijskih kanala - mobitel/sms, Skype, e-mail, Fejs, Twitter... - podsjetite da nema te tehnologije, društvene mreže i suvremenog gadgeta koji će vratiti neke izgubljene prijatelje, pokrpati loše odnose, ugrijati zahlađene veze... Dapače, u doba ovakvih brzih mogućnosti komunikacije, svaka je šutnja još bolnija, izrazitija i sugestivnija

Često se tijekom dana uhvatim kako istovremeno komuniciram s dvadesetak ljudi (katkada čak i više) - s nekoliko prijatelja chatam preko Skypea, s drugih nekoliko preko Facebooka, s trećih nekoliko (istih ili različitih od ovih na Skype/Fejs chatu), uzajamno si komentiram Facebook postove i/ili Tweetove... U isto vrijeme odgovaram na mailove, eventualno šaljem neki sms i javljam se na mobitel... Ponekad baš u isto vrijeme, dok sve to radim, zazvoni i direktna linija fiksnog telefona. Ako osim virtualnih kanala te mobilne/fiksne telefonije, u sve još ubrojim i stvarne ljude koji su fizički kraj mene, a koji mi se obraćaju... Da, ispada više od dvadesetak. Na monitoru iskaču prozorčići, crvene, zelene i žute notifikacije, čuju se razne zvonjave i zvukovi (decentni i oni manje decentni)...

Gdje je kutija s pismima i stari telefon koji krči?

Katkada nekome odgovorim nešto sasvim pogrešno, posebno kada sam umorna. Recimo prijateljici koja me pita kada se nalazimo poslije posla, kažem da u kolač još doda i 1 čajnu žličicu cimeta, onoj koja me upitala kako je bilo kod ginekologa kažem da tekst mora poslati najkasnije do petka, a kolegi koji hitno mora znati koje sam fotografije odabrala, odgovorim da mi pas ima upalu grla... Ipak, kad se sve zbroji i oduzme, relativno uspješno balansiram u toj dinamičnoj i, realno gledano, totalno izluđujućoj dnevnoj komunikacijskoj igri.

Privatni mobitel, službeni mobitel, e-mail, Skype, Facebook, Twitter, fiksni telefon... Tko to više broji, postalo je sasvim normalno. Sjećam se onih divnih davnih dana kada sam pisala pisma prijateljima i slala razglednice s ljetovanja i putovanja. U roditeljskom domu, negdje u nekom od ormara, vjerojatno se još uvijek nalazi neka kutija s najdražim pismima i razglednicama koje sam i sama primila... Kada sam u srednjoj školi uplovila u malo „ozbiljnije“ ljubavne odnose, bilo je tako romantično čučati pored telefona i čekati da dečko nazove. Roditelji i ja imali smo onaj stari, robusni crni telefon bez gumbića, s brojčanikom s kojim smo morali napraviti puni

krug za skoro svaki broj, kako bismo nekoga nazvali, te masivnu slušalicu koja bi mogla zaustaviti svakog potencijalnog provalnika.

U doba Fejsa i Skypea, šutnja je još bolnija

Nisam nostalgичni tip. Ne prizivam vremena u kojima su se pisma pisala rukom, finim guščjim perom, pečatila crvenim voskom i obiteljskim grbom te slala po povjerljivom osobnom slugi (iako je to prilično romantično). Dapače, moram priznati da jako volim (i trebam) suvremene načine komunikacije. No ponekad me upravo brzina i praktičnost svih tih modernih komunikacijskih kanala podsjetite da nema te tehnologije, društvene mreže i suvremenog *gadgeta* koji će vratiti neke izgubljene prijatelje, pokrpati loše odnose, ugrijati zahlađene veze... Dapače, u doba ovakvih brzih mogućnosti komunikacije, svaka je šutnja još bolnija, izrazitija i sugestivnija. Ne govorim o infantilnoj i smiješnoj „odmazdi“ kojoj mnogi pribjegavaju nakon svađa i sukoba - odmazdi koja se zove „brišem te se Fejsa“ (pa te onda vraćam jer smo se pomirili, pa te onda opet brišem jer smo se opet posvađali...). Govorim o ne javljanju, zaboravu i udaljavanju. Lice je i dalje tu - na Facebooku među vašim prijateljima. Ime je i dalje tu - u imeniku vašeg mobitela. Broj se nije promijenio. Mail adresa se nije primijenila. No to se ime više ne pojavljuje na zaslonu vašeg mobitela. Ta se mail adresa više ne pojavljuje u vašem sandučiću. A bili ste bliski, bili ste prijatelji, istinski, pravi i intimni. Vežalo vas je toliko toga da vam nije jasno kako se moglo dogoditi ono „život nas je odveo drugim putevima“...

U neka stara vremena, izlika je bilo mnogo - „zvala sam te, nije te bilo doma“, „pismo se valjda izgubilo“, „goluba pismošu je pogodio nesmotreni lovac“, „napisala sam krivu adresu“... Što danas možete reći kao opravdanje?! Crklo mi je računalo, riknuo mi je mobitel, imala sam operaciju glasnica i prijelom ruke - baš sve u isto vrijeme. Naravno, karikiram, ali danas nekontaktiranje znači samo dvije stvari - zaboravljam te ili ne želim te čuti. Oboje je bolno za onu stranu koja još uvijek vjeruje u prijateljstvo.

Nekidan, nazvala sam starog prijatelja s fakulteta (bili smo si zbilja dobri, al' zbilja!). Nismo se čuli mjesecima. Javlja mi se nezainteresirano i apatično. Prva rečenica je bila „Jel' me nešto trebaš?“, a zadnja „Bilo mi je drago da smo se čuli.“ Ne moram vam niti reći koliko sam požalila što sam ga nazvala.